

Arrest

nr. 197 798 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 januari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als EU-werkzoekende.

1.2 Op 7 augustus 2015 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3 Op 22 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit

is de bestreden beslissing, die op 10 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

*Naam: B(...), W(...) M(...) K(...), Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum : (...),
Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).
+kinderen: A(...), J(...) -L(...) ((...)) en A(...), S(...) S(...) X(...) ((...))*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werkzoekende op 28.01.2015 en verkreeg de E-kaart op 07.08.2015. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat betrokkene op 05.01.2016 in kennis werd gesteld van onze uitnodiging om nieuwe bewijsstukken aangaande haar huidige situatie voor te leggen. De uitnodigingsbrief werd op 13.01.2016 aan betrokkene betekend. Volgende documenten werden voorgelegd: een inschrijvingsattest van de VDAB dd. 18.01.2016, een inschrijvingsattest bij een interimkantoor, een uitnodigingsbrief voor een opleiding bij de VDAB, een attest van trajectbepaling tussen VDAB en betrokkene, verschillende certificaten van gevolgde opleidingen en diploma's. Bijkomend legt betrokkene haar partner, de heer A(...), S(...) ((...)) nog een inschrijvingsattest van de VDAB voor en een inschrijvingsattest van een interimkantoor.

Uit de bewijsstukken en na nazicht in de databank van de RSZ (DOLSI) blijkt dat betrokkene nooit gemeld werd voor tewerkstelling en bijgevolg dient zij dus beschouwd te worden als werkzoekende. Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig artikel 50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste voorwaarde voldoet, maar zij kan echter niet overtuigen op het vlak van de tweede voorwaarde. Zij is nog steeds werkzoekende, ook al legt ze certificaten voor van gevolgde opleidingen, waardoor zij aan bovenstaande vereisten moet voldoen om het verblijfsrecht te kunnen behouden. Een inschrijving bij de VDAB en een interimkantoor geven geen enkele garantie op niet-marginale tewerkstelling in de toekomst. Nergens in het dossier is er afdoende bewijs te vinden dat betrokkene in de nabije toekomst aan de slag zou kunnen gaan en nergens is er een voorstel van een potentiële werkgever te vinden waaruit haar reële kans op tewerkstelling zou kunnen blijken. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling in de nabije toekomst. Betrokkene toont bijgevolg niet aan nog te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° lid om het verblijfsrecht te kunnen behouden.

Gezien het verblijfsrecht van betrokkene werd beëindigd, dient het verblijfsrecht van de kinderen overeenkomstig artikel 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 eveneens beëindigd te worden. Ongeacht enige humanitaire elementen is het in het belang van de kinderen dat zij hun moeder vergezellen gezien zij niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. In het gezelschap van hun moeder moeten zij zich evengoed kunnen ontwikkelen, kunnen groeien in een andere lidstaat naar keuze of eventueel een derde land waar zij kunnen inreizen en verblijven.

Rekening gehouden met de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, culturele integratie, is het bijgevolg redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende bekomen op 28.01.2015 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij op artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de vreemdelingenwet en stelt dat geen maatregel van gedwongen uitvoering genomen kan worden ter aanleiding van de verzoekende partij haar hangend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zodoende dat de verzoekende partij er geen belang bij heeft om de schorsing van de bestreden beslissing te verzoeken.

Artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

7° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;”

Gelet op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een beslissing is in de zin van voormeld artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, heeft de verzoekende partij er geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen en is de vordering tot schorsing zodoende onontvankelijk. Ook de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, het bevel om het grondgebied te verlaten, is blijkens het bepaalde in voormeld artikel 39/79, § 1, eerste lid van rechtswege geschorst.

De exceptie van de verwerende partij kan worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd.

In dit verband wijst de Raad op artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat luidt als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. (...)*” Uit de omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde *instrumentum* worden betekend aan de verzoekende partij volgt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het *negotium* als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV (AV) 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995; in dezelfde zin: RvS 12 november 2013, nr. 225.455; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 5 maart 2013, nr. 222.740).

4.2 De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40 en 42bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ze voert tevens de schending aan van de formele motiveringsplicht en van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit.

4.2.1 Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“(…)

8.4. De bestreden beslissing verwijst aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt: “Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.” Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “zo nodig” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165). Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non. “Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185). De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de beëindiging van het verblijf. Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

8.5. Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoekster dat hij in België heeft uitgebouwd en verder onderhoudt.

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar twee minderjarige kinderen. Deze familieband is voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoekster in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoekster niets meer verloren heeft in haar land van herkomst en dat haar gezin haar onmogelijk kan volgen. Door de bestreden beslissing, verliest zij ook zijn bestaande sociale netwerk en dient zij haar leven terug op te bouwen in een voor haar vreemd land.

Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Zij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Zij spreekt de Nederlandse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Zij heeft niets meer verloren in haar thuisland. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekster.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. 8.6. De Dienst Vreemdelingenzaken had dan ook niet de mogelijkheid om het verblijf van verzoekster te beëindigen onder de voorwaarden bepaald in het artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, het artikel 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

4.2.1.1 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten het volgende:

"Verzoekende partij uit tot slot nog kritiek op de bevelscomponent. Meerbepaald zou uit artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit geen verplichting kunnen worden afgeleid dat er een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden betekend.

Verweerder wijst er op dat nu het bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd werd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, er aldus weldegelijk sprake is van een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Deze motivering wordt op zich ook niet betwist door verzoekende partij.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

Verzoekende partij meent daarnaast dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Artikel 8 EVRM vereist niet dat uit de motieven van de beslissing van het bestuur blijkt dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het komt wel aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter toe om na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

Zie o.m.:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of voldaan is aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen. Door dit in punt 3.3.2.1 van het bestreden arrest te onderzoeken aan de hand van de door de verzoeker aangevoerde elementen en te besluiten dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden en zich niet in de plaats van het bestuur gesteld om de aanvankelijk bestreden beslissing zelf te motiveren. Verzoeker toont geen onwettigheid aan in de concrete motieven van het bestreden arrest betreffende de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt terecht op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht oplegt. Het vierde middel is in de mate ongegrond.” (R.v.S. nr. 233.125 van 3 december 2015)

En ook:

*“4. (...) De verzoekster voert aan dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had ingeroepen dat zij meent een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te hebben opgebouwd en de familieband voldoende naar recht te hebben aangetoond, dat de verwerende partij een belangenafweging had moeten maken en dat dergelijk onderzoek niet uit de aanvankelijk bestreden beslissing blijkt. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laat de uiteenzetting van de verzoekster niet toe te concluderen dat er sprake is van enig door artikel 8 van het EVRM beschermd privé- of gezinsleven. De verzoekster stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee in de plaats van het bestuur zelf heeft bepaald of er al dan niet sprake is van een familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM, hetgeen hem niet toekwam. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende volgens de verzoekster slechts vast te stellen dat het bestuur niet heeft nagegaan of de stukken van de verzoekster betreffende haar gezinsleven volstonden om een in artikel 8 van het EVRM bedoeld recht aan te tonen. De vaststelling dat dit niet uit de aanvankelijk bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt is voldoende om die beslissing overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet te vernietigen, zonder zich verder in de plaats van het bestuur te stellen.
(...)”*

6. (...) Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter inderdaad toe te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden voor artikel 8 van het EVRM is voldaan wanneer een schending van die verdragsbepaling bij hem wordt opgeworpen. De afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekster en haar gezin is slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven. Door dit in het bestreden arrest aan de hand van de door de

verzoekster zelf aangevoerde argumentatie te onderzoeken en te besluiten dat de verzoekster daarmee geen privé- of gezinsleven aantoonde op grond waarvan de bedoelde belangenafweging zou moeten worden gemaakt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden. *Het enige middel is ongegrond.*" (RvS nr. 223.744 van 5 juni 2013, www.raadvst-consetat.be, markering toegevoegd).

Zie ook RvS nr. 220.930 van 10 oktober 2012, www.raadvst-consetat.be; RvS nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be.

In casu toont verzoekende partij geen schending aan van artikel 8 EVRM.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen geven aan een vreemdeling wiens verblijf van meer dan drie maanden als familielid beëindigd werd en niet meer gemachtigd of toegelaten is in België te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij toont niet aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet in proportie staat tot haar gezinsleven. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekende partij erdoor ondergaat.

In casu slaagt verzoekende partij er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met de juiste feitelijke gegevens. Zij toont niet aan dat het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een persoon wiens verblijf werd ingetrokken, en wiens familieleden eveneens een beëindigingsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten betekend kregen, onredelijk zou zijn.

De bestreden beslissing strekt er ook niet toe het gezinsleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing houdt evenmin een absoluut verbod in voor verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren na aan de wettelijke binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden te hebben voldaan.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat er geen onrechtmatige inmenging in het familiaal leven van verzoekende partij blijkt.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen."

4.2.1.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te

onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

4.2.1.3 Met betrekking tot het bestreden bevel betoogt de verzoekende partij onder meer dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in haar privéleven en wijst in dit verband op *“voldoende elementen die toelaten aan te nemen”* dat zij in België een privéleven heeft opgebouwd. De verzoekende partij benadrukt dat zij volkomen geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat zij de Nederlandse taal spreekt en de Belgische normen en waarden deelt. Ze meent dat de bestreden

beslissing compleet disproportioneel is, dat de belangen van de overheid niet opwegen tegen deze van haar en dat er aldus sprake is van een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De Raad stelt vast dat kan worden aangenomen dat de verzoekende partij een privéleven heeft opgebouwd in België gedurende haar gewettigd verblijf. Dit wordt door de gemachtigde niet ontkend in de bestreden bijlage 21 en evenmin door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

Aangaande het bestreden bevel wordt in de bijlage 21 aangegeven dat overeenkomstig artikel 7 eerste alinea, 2° van de vreemdelingenwet aan de betrokkene het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende bekomen op 28.01.2015 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

Er dient vastgesteld te worden dat in het bestreden bevel zelf geen enkele afweging terug te vinden is aangaande het privéleven van de verzoekende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre uit de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat overeenkomstig artikel 42bis van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat "*rekening gehouden met de leeftijd, gezondheidssituatie, gezins- en economische situatie, culturele integratie*", het bijgevolg redelijk is te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan de intrekking van het verblijfsrecht, dient herhaald te worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling (en diens familie) enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad wijst erop dat *in casu* sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf waarbij het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Uit de louter algemene overweging dat "*rekening gehouden met de leeftijd, gezondheidssituatie, gezins- en economische situatie, culturele integratie*", het bijgevolg redelijk is te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan de intrekking van het verblijfsrecht, kan geenszins afgeleid worden of de gemachtigde het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging heeft genomen en alle relevante feiten en omstandigheden in een belangenafweging heeft betrokken. Noch uit de bestreden bijlage 21, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt enigszins of en in welke mate het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging werd genomen zodoende dat de Raad niet kan nagaan of de nodige afweging die thans ontbreekt zou hebben geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat artikel 8 van het EVRM niet vereist dat uit de motieven van de beslissing van het bestuur blijkt dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. De Raad wijst er op dat de verwerende partij er volledig aan voorbijgaat dat ook nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en dat geenszins enige (concrete) belangenafweging blijkt. In zoverre de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd en hierbij deze criteria concreet uitwerkt, dient opgemerkt te worden dat deze overwegingen - die overigens hoofdzakelijk worden toegepast op de inmenging in het gezinsleven - niet zijn opgenomen in de bestreden bijlage 21 en dit betoog zodoende een *a posteriori* motivering uitmaakt, die aldus niet vermag de vastgestelde onwettigheid van het bestreden bevel te herstellen.

Met betrekking tot de door de verwerende partij aangehaalde arresten van de Raad van State dient te worden vastgesteld – naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde hebben – dat zij nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie betreffen

die vergelijkbaar is met de hare, nu *in casu* ook geenszins uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij het nemen van het bestreden bevel rekening werd gehouden met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Het betoog van de verwerende partij kan dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

4.2.1.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De overige aangevoerde schendingen aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten behoeven geen verder onderzoek.

4.2.2 Met betrekking tot de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“8.1. Verzoekster had een aanvraag tot verklaring van inschrijving ingediend op basis van art. 40 van de Wet van 15/12/1980 als EU-onderdaan.

De verblijfsaanvraag werd toegestaan. Verzoekster ontving een E-kaart.

Op 22.02.2016 werd de beslissing genomen tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

8.2. Dat de bewijslast ligt bij de Dienst Vreemdelingenzaken om aan te tonen dat niet meer voldaan is aan de voorwaarden van verblijf conform artikel 40§4 en 42bis Vreemdelingenwet 15/12/1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken toont niet aan dat toepassing kan worden gemaakt van het artikel 42bis Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat niet langer zou zijn voldaan aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40 Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis Vreemdelingenwet 15/12/1980 kan bovendien slechts in zeer uitzonderlijke situaties worden toegepast.

8.3. Dat het verblijfsrecht van verzoekster ten onrechte werd beëindigd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet betwist dat verzoekster beroepsopleidingen heeft gevolgd. Overeenkomstig artikel 42bis§2, 4° Vreemdelingenwet behoudt men het verblijfsrecht bij de start met een beroepsopleiding.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er ten onrecht van uit gaat dat verzoekster moet worden beschouwd als iemand die geen reële kans maakt op een niet-marginale tewerkstelling in de toekomst. De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op foutieve gegevens om haar beslissing te nemen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoekster nog steeds voldeed aan de voorwaarden van artikel 40§4 Vreemdelingenwet. Zij heeft immers nog steeds een reële kans om werk te vinden overeenkomstig artikel 40 §4 1° Vreemdelingenwet. Een EU-onderdaan is immers gerechtigd langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele rekening houdt met het feit dat verzoeker een reële kans maakt om werk te vinden. Een schending van het artikel 40 Vreemdelingenwet staat dan ook vast.

Dat verzoekster bovendien conform artikel 42bis §2, 4° Vreemdelingenwet het verblijfsrecht behoudt wanneer zij een beroepsopleiding volgt –hetgeen in casu het geval is. Gelet op de uitzonderingsregel in artikel 42bis §2 Vreemdelingenwet kon de Dienst Vreemdelingenzaken haar bestreden beslissing dan ook niet wettig verantwoorden.

Dat het manifest onredelijk en onzorgvuldig is om tot de beëindiging van het verblijf te beslissing terwijl verzoeker nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 Vreemdelingenwet. Dat de beëindiging van het verblijfsrecht dan ook te voorbarig is geweest, onredelijk en onzorgvuldig.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

(...)

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, het artikel 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

4.2.2.1 Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men zich, op zicht van de opgegeven motieven, afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, in het bijzonder onder meer de artikelen 40 en 42bis van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Voormeld artikel 42bis luidt als volgt:

"§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Artikel 40 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2

Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

4.2.2.2 De verzoekende partij betoogt met betrekking tot de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dat de gemachtigde niet aantoonde dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 42bis van de vreemdelingenwet en stelt dat evenmin wordt aangetoond dat niet langer zou zijn voldaan aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet. Ze stelt dat haar verblijfsrecht ten onrechte werd beëindigd. De verzoekende partij wijst erop dat de gemachtigde niet betwist dat zij beroepsopleidingen heeft gevolgd en dat men overeenkomstig artikel 42bis § 2, 4° van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht behoudt bij de start van een beroepsopleiding. Vervolgens meent de verzoekende partij dat ten onrechte wordt gesteld dat zij geen reële kans maakt op een niet-marginale tewerkstelling in de toekomst en betoogt dat zij nog steeds een reële kans heeft om werk te vinden overeenkomstig artikel 40 § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Volgens de verzoekende partij houdt de gemachtigde geen enkele rekening met het feit dat ze een reële kans maakt om werk te vinden.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij overeenkomstig artikel 42bis § 2, 4° van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht behoudt bij de start van een beroepsopleiding, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 42bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 7, lid 3, (d) van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Pb.L. 30 april 2004, afl. 158, hierna: de Burgerschapsrichtlijn, Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr., 2845/001).

De rechtspraak van het Hof van Justitie, uitgesproken in het kader van artikel 7 van de verordening nr. 1612/68/EG van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap (Pb.L. 19 oktober 1968, afl. 257), later ingetrokken en vervangen door artikel 7 van de verordening nr. 492/2011/EU van het Europees Parlement en de Raad van 5 april 2011 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Unie (codificatie, Pb.L. 27 mei 2011, afl. 141), stelt dat EU-burgers de hoedanigheid van EU-werknemer behouden wanneer werkzaamheden worden opgegeven

om een beroepsopleiding aan te gaan. Hierbij geldt de voorwaarde dat er een verband bestaat tussen de eerdere beroepswerkzaamheid en de betrokken opleiding of studie. Wanneer de EU-burger echter onvrijwillig werkloos is, is het niet nodig dat er een verband bestaat tussen de beroepsopleiding en vroegere werkzaamheden. Een EU-burger die toegelaten is tot een beroepsopleiding in een andere lidstaat ontleent aan het Unierecht verder een recht op verblijf voor de duur van de opleiding teneinde die opleiding te volgen (HvJ 21 juni 1988, C-39/86, Lair, pt. 37 e.v. en HvJ 26 februari 1992, C-357/89, pt. 21-22 en 39-40).

Deze rechtspraak werd later gecodificeerd in artikel 7, lid 3, (d) van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 42bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet dus de omzetting vormt. (S. PEERS, E. GUILD, D. ACOSTA ARCARAZO en K. GROENENDIJK, *EU Immigration and Asylum Law, Text and Commentary, 2nd revised edition: EU Immigration Law*, Leiden, Martinus Nijhoff Publishers, 2012, 195-196.)

De verzoekende partij gaat er met haar betoog volledig aan voorbij dat voormelde uitzonderingsbepaling van artikel 42bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet geen betrekking heeft op het behoud van het statuut als werkzoekende doch slechts van toepassing is bij het behoud van de hoedanigheid van werknemer. De verzoekende partij diende echter een verklaring in van inschrijving als werkzoekende en in de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt uitdrukkelijk aangegeven dat uit de bewijsstukken en na nazicht in de databank van de RSZ (DOLSIS) blijkt dat betrokkene nooit gemeld werd voor tewerkstelling en zij dus bijgevolg dient beschouwd te worden als werkzoekende. De verzoekende partij betwist geenszins de vaststelling dat zij nooit gemeld werd voor tewerkstelling. Gelet op de afwezigheid van een effectieve en voorafgaande beroepsactiviteit kan de verzoekende partij zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 42bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij nog steeds voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet wordt erop gewezen dat artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet een burger van de Unie toelaat een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te laten gelden op voorwaarde dat deze burger kan aantonen dat hij werkt als zelfstandige of dat hij het bewijs kan leveren dat hij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

In casu heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden geoordeeld dat uit de bewijsstukken en na nazicht in de databank van de RSZ (DOLSIS) blijkt dat betrokkene nooit gemeld werd voor tewerkstelling en zij dus bijgevolg dient beschouwd te worden als werkzoekende. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij geenszins betwist dat zij nooit gemeld werd voor tewerkstelling en zij dus bijgevolg dient beschouwd te worden als werkzoekende. De verzoekende partij diende aldus overeenkomstig voormeld artikel 40, § 4 in de hoedanigheid van werkzoekende te bewijzen dat zij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

De Raad merkt op dat in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, voorzien is in een cumulatieve voorwaarde. De vreemdeling die meent als werkzoekende een recht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten, moet zowel aantonen dat hij “werk zoekt” als dat hij een “reële kans maakt om te worden aangesteld”.

Bij de beoordeling van de reële kans voor de verzoeker op tewerkstelling moet worden nagegaan of er een effectieve band bestaat tussen de werkzoekende en de arbeidsmarkt van het Rijk. Het bestaan van zo'n band kan worden geverifieerd, onder meer door de vaststelling dat de persoon in kwestie, gedurende een redelijke termijn effectief gezocht heeft naar werk (*cf.* HvJ 4 juni 2009, Vatsouras en Koupatantze, C-22/8 en C-23/08). De Raad wijst er eveneens op dat artikel 50, § 2, 3°, b van het vreemdelingenbesluit de elementen opsomt op basis waarvan verweerder de reële kans op tewerkstelling evalueert, rekening houdend met diens persoonlijke situatie zoals de “*behaalde diploma's, eventuele gevolgte of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid*”.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ten gevolge van de uitnodiging van 5 januari 2016 om nieuwe bewijsstukken aangaande haar huidige situatie voor te leggen volgende stukken heeft bijgebracht:

- een inschrijvingsattest van de VDAB van 18.01.2016
- een inschrijvingsattest bij een interimkantoor van 25 januari 2016
- een uitnodigingsbrief voor een opleiding bij de VDAB van 21 januari 2016
- een attest van trajectbepaling tussen VDAB en betrokkene

- verschillende certificaten van gevolgde opleidingen en diploma's
- een inschrijvingsattest van de VDAB en een inschrijvingsattest van een interimkantoor in hoofde van haar partner, de heer A(...), S(...) ((...)).

In de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt aangegeven dat betrokkene als werkzoekende overeenkomstig artikel 50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste dient aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient te bewijzen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt. De gemachtigde stelt dat betrokkene aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aantoonde dat zij aan de eerste voorwaarde voldoet, maar zij echter niet kan overtuigen op het vlak van de tweede voorwaarde. Er wordt in dit verband gesteld dat zij nog steeds werkzoekende is, ook al legt ze certificaten voor van gevolgde opleidingen, waardoor zij aan bovenstaande vereisten moet voldoen om het verblijfsrecht te kunnen behouden. De gemachtigde oordeelt dat een inschrijving bij de VDAB en een interimkantoor geen enkele garantie geven op niet-marginale tewerkstelling in de toekomst en dat er nergens in het dossier afdoende bewijs te vinden is dat betrokkene in de nabije toekomst aan de slag zou kunnen gaan, en dat er nergens een voorstel is van een potentiële werkgever te vinden waaruit haar reële kans op tewerkstelling zou kunnen blijken. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er volgens de gemachtigde dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling in de nabije toekomst. De gemachtigde concludeert dat betrokkene bijgevolg niet aantoonde nog te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° lid om het verblijfsrecht te kunnen behouden.

Door louter te stellen dat zij nog steeds een reële kans heeft om werk te vinden kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Zij gaat immers geenszins in op de bovenstaande concrete motivering.

De verzoekende partij kan evenmin dienstig voorhouden als zou geen enkele rekening zijn gehouden met het feit dat zij een reële kans maakt om werk te vinden, nu uit bovenstaande motivering blijkt dat rekening is gehouden met de voorgelegde documenten doch de gemachtigde heeft geconcludeerd dat bij gebrek aan concrete bewijzen moet besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling in de nabije toekomst.

In zoverre de verzoekende partij met haar kritiek en met haar betoog dat haar verblijfsrecht ten onrechte werd beëindigd en dat zij nog steeds een reële kans heeft om werk te vinden, blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Gelet op het voorgaande kan de Raad vaststellen dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens, dat geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt geen schending aannemelijk van de artikelen 40 en 42bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In deze mate is het enig middel ongegrond.

4.2.2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is in deze mate zonder voorwerp.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, in deze mate samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU